

Bibliaóra 2022. július 5-én
– Az igemagyarázat összefoglalása –

Énekek: 231 és 195

Ószövetségi igeszakasz: Ezsdrás 6,1-10 Ezsdrás Jeruzsálembe érkezik

1 Ezek után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt Ezsdrás, Szerájá fia, aki Azarjá fia, aki Hilkiájá fia, 2 aki Sallúm fia, aki Cádók fia, aki Ahítúb fia, 3 aki Amarjá fia, aki Azarjá fia, aki Merájót fia, 4 aki Zerahjá fia, aki Uzzí fia, aki Bukkí fia, 5 aki Abísúa fia, aki Fineás fia, aki Eleázár fia, aki pedig Áron főpápnak volt a fia, 6 ez az Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az Úr adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az Úrnak az ereje. 7 Izráel fiai közül is jöttek Jeruzsálembe papok, lévíták és énekesek, kapuőrök és templomszolgák Artahasztá király uralkodásának hetedik évében. 8 A király uralkodásának hetedik évében, az ötödik hónapban érkezett meg Jeruzsálembe. 9 Az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hónap első napján érkezett meg Jeruzsálembe, mert vele volt Istenének a jóakarata. 10 Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az Úr törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és előírásokat.

Kedves Testvéreim!

Folytatódik a Babilóniából hazatelepültek története, akik a sok ellenségeskedés és nehézség ellenére újra felépíthették a jeruzsálemi templomot. Ugyan messze nem volt olyan pompás, mint Salamon temploma, de mégis drága a szívüknek, hiszen megélhették benne az Istennel való közösséget. Azt, hogy az Úr irgalmas, kegyelmét adja és gondja van népe maradékára, akiket azért hozott haza, hogy a megújított szövegségben éljenek Vele.

Tehát a templom felszentelésével nem fejeződött be a feladatok sora, ez csupán megteremtette a lehetőséget arra, hogy a nép keresse, kövesse, egyre jobban megismerje és szeresse az Urat. Vagyis, hogy a Vele való kapcsolata növekedjen, elmélyüljön, és számukra éltető legyen. Ahhoz, hogy akaratát ismerjék és kövessék, abban hűségesen megmaradjanak, ahhoz vezetésre, tanításra, Isten igéjének, vagyis a törvénynek minél alaposabb ismeretére is szükség volt. Mert a templom, a templomhoz való csatlakozás az nem a megérkezés, hanem a rajt, a kezdet az Úrral való járásban.

Egy következő hazatelepülő csoporttal érkezik meg Babilóniából Ezsdrás pap, aki a „*Mert a pap ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő!*” (Mal 2,7) jegyében lesz hivatott ezt a szolgálatot végezni. Az ő megérkezéséről tudósít mai igeszakaszunk, hiszen nagyon fontos személyről és szolgálatról van szó.

Ami az időpontot illeti, „*Ezek után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt*” alapján azt gondolhatnánk, hogy ez máris a templomszentelés (Kr.e. kb. 515) után történt, azonban közben sok idő eltelt, 457/8-ra teszik érkezését. Mindenképpen

évtizedek teletek el közben. Láthatjuk, nem történnek olyan tempóval a dolgok, ahogyan azt mi a rohanó életvitelünk alapján képzelnénk, Isten időrendje egészen más. Amikor ennek Ő hozza el az idejét, akkor indítja Ezsdrást arra, hogy Jeruzsálembe érkezzen.

Az ige részletesen és pontosan elénk tárja Ezsdrás származását, családfáját. Ennek jelentősége abban van, hogy kétségtelenül illetékes a nép lelki vezetőjeként eljárni, hiszen Áron közvetlen leszármazottja, mondhatjuk, hogy az adott körülmények között főpapi személy. *„Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az Úr adott”*. Az újszövetség fényében sajnos számunkra az *írástudó* egy meglehetősen negatív jelentésű szó – az írástudók és farizeusok lelkülete miatt. De itt annak legjobb értelmében kell ezt látnunk. Mert többről van itt szó, mint a törvényben való rendkívüli jártasságáról (ami szintén nem akármilyen, hiszen a babiloni fogságban született és élt eddig). Arról is szól ez, hogy a szabadulás után (párhuzamba téve az Egyiptomból való szabadulással) olyan jelentős a szerepe, mint volt Mózesé, aki által Isten a törvényt adta. Ezt cselekszi most Ezsdrás által.

Megtudjuk Ezsdrásról azt is hogy *„A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az Úrnak az ereje.”* Vagyis, valószínűleg udvari tisztviselő, talán vallási ügyekért felelős, személye hiteles a perzsa király szemében, aki megbízik benne. Eszünkbe juthat ennek kapcsán Dániel, aki a fogságban szintén ilyen erővel volt jelen és volt megbízható a királyi udvarban. A lényeg azonban abban van, hogy *„vele volt Istenének az Úrnak az ereje”*. Ez a legfontosabb, hogy a származás, ismeret, tudás és minden alá van rendelve Isten vezetésének, és Ezsdrás azt teszi, úgy él, ahogyan azt az Úr akarja.

Így érkezik meg Jeruzsálembe. Nem egyedül, olyan szempontból is, hogy nem csak átlagos hazatelepülők jönnek vele, hanem szolgálattelvők is: *papok, lévíták és énekesek, kapuőrök és templomszolgák*. Olyan személyek, akinek a szolgálatára a templomban szükség van. Talán megjelenik itt az a tény is, hogy ha egy hiteles és Istennek elkötelezett ember mozdul, akkor tud mozgósítani, bátorítani, vonzani másokat is a szolgálatba. Hiszen ők szolgálni jönnek, nem kalandot keresnek.

Ezsdrás *„Az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hónap első napján érkezett meg Jeruzsálembe.”* Nem tudom, mennyi idő telt el Isten akaratának felismerése és az elhatározás illetve az indulás között, mennyi ideig tarthatott a felkészülés és maga az út, de négy hónap alatt lezajlott minden. Egyrészt látjuk, Ezsdrás nem halogatta a dolgot, másrészt az ige is tanúsítja, hogy *„mert vele volt Istenének a jóakarata”*.

„Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az Úr törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és előírásokat.” Ennek lehetünk majd tanúi a könyv további tudósításaiban. A tudás, ismeret nem elméleti dolog Ezsdrás számára, hanem az Istennel való kapcsolat megélése, elmélyítése. Ezért Ezsdrás számára fontos a szívből való törekvés arra, hogy Isten ígéretének érvényt szerezzen, mert az ő szíve teljesen Istené. Számunkra példa ez az odaadás, hűség Isten és igéje iránt.

Újszövetségi igeszakasz: Jelenések 2,18-29 Levél a thiatirai gyülekezetnek

18 A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez: **19** Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél. **20** De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati húst egyenek. **21** Pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. **22** Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; **23** gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint. **24** Nektek pedig, a többieknek Thiatirában, akik nem fogadjátok el ezt a tanítást, akik nem ismertétek meg a Sátán mélységeit – amint azt nevezik –, ezt mondom: nem vetek rátok más terhet, **25** de amitek van, azt tartjátok meg, amíg eljövök. **26** Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a népek felett, **27** hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze, mint a cserépedényeket; **28** ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól, és annak adom a hajnalcsillagot. **29** Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!

Kedves Testvéreim!

A thiatirai gyülekezetnek, a legkisebbnek szól a leghosszabb levél, ahonnan származott Lídia, a bíboráros asszony, aki Filippiben jutott hitre, első európai keresztyénként. A levélben az Úr Jézus Krisztus Isten Fiaként mutatkozik be, „*a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez.*” Kifejezi ez az Ő bírói hatalmát, dicsőségét és mindentudását. „*Tudok cselekedeteidről,*” üzeni a címzett thiatirai gyülekezetnek. És ezek nem rossz cselekedetek. „*Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél.*” Ritka dicséret ez, hiszen arról tanúskodik, hogy a thiatirai keresztyének élő hite megnyilvánult a magatartásukban, cselekedeteikben. Szeretet, hit, állhatatosság, szolgálat mind nagyszerű példája annak, hogy Krisztusban vannak. Bárcsak elmondható lenne rólunk is ez!

Sőt, ami külön is kiemelendő: „*az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél.*” Vagyis, ők nem lankadtak meg, nem fáradtak meg a hitben, nem hagyták el az első szeretetet, nem aludt ki a tűz, mert az nemcsak szalmaláng volt. És nem rombolták le későbbi magatartásukkal, amit korábban építettek, ahogyan az sokszor sajnos megtörténik. Állandó növekedés, hitbeli fejlődés volt rájuk jellemző. Hol vagyunk mi ettől? Elmondható-e ilyesmi rólunk is? Mit kellene másképp tennünk, élnünk, hogy ez így legyen?

Van azonban valami, amiért az Úr Jézus a gyülekezetet elmarasztalja. Ő ezt sem hallgatja el, hiszen Nála a dicséret nem hízelgés és nem is akarja, hogy ettől fejükbe szálljon a dicsőség. Az elmarasztalás sem kemény vagy kíméletlen módon történik, hanem – *de az a panaszom ellened* – egyfajta kifogásként, amit orvosolni kell. Hiszen nem a tökéletes gyülekezetrel van dolga, mert ilyen nincs is, hanem olyannal, amelyik ragaszkodik Hozzá. Ezzel együtt jár, hogy igazítsa életét az Ő akaratához.

Mi is ez a panasz? Hogy valakit, valamit eltérnek a gyülekezetben, aki, ami rombolja és bomlasztja az egységet Krisztussal és egymással. Egy tévtanításokat hirdető csoportról, annak konkrét vezetőjéről van szó, akit Jézus Jezábelnek nevez. Az ószövetségből jól ismert Jezábel a bálványimádás terjesztője volt, amivel megrontotta Izráelt. Ilyen romboló ténykedése vannak ennek az asszonynak is a gyülekezetben. *„Eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati húst egyenek.”* A hamis tanítások, hamis próféták előtt nem lehet meghátrálni, őket megtérni, mert annak túl nagy az ára.

Tehát ez a valaki olyan tekintélyt tulajdonít magának, hogy őt mindenekfelett akceptálni kell – prófétának mondja magát. Természetesen hamis próféta ő, mert nem Isten küldte. Olyan magatartás ez, amellyel megkérdőjelezhetlenné teszi magát, hogy úgy fogadják őt, mint aki Isten Lelkének a vezetése alatt van – tehát tőle mindent el kell fogadni. Az ilyenfajta fellépés gyakori volt, és jelen van az egyházban ma is. Úgy tűnik, a thiatiraiakat meg tudta tévesztetni, vagy elbizonytalanítani a tanításával. Amely, mint látjuk, a bálványimádás felé, a pogány múlttal való keveredés felé terelte Krisztus gyermekeit. Egy ember autoritatív fellépése is mennyire meg tudja rontani a gyülekezet életét, eltakarja előlük Krisztust, és maga kerül előtérbe.

Az a panasz, hogy Thiatirában ezt eltűrték. Nem akadt, aki fellépett volna ellene, teret engedtek neki, hagyták, hogy bomlasszon közöttük. De Jézus nem nézi ezt tétlenül. *„Pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából.”* Nem ítélt, nem avatkozott be rögtön. Neki(k) is megtérést, kegyemet kínált, időt adott hozzá. Jézuson nem múlik. De ő nem akar megtérni hamisságából. Ezért van következmény. Úgy kell értenünk, hogy most ez már maga az ítélet: *„Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből.”* A betegség, szenvedés eszköz lehet-e még, és nem ítélet, annak érdekében, hogy magába szálljon és megtérésre jusson a vele tartókkal együtt? Merthogy a következmények őket is érintik. De biztos ítélettel teljesedik ki, ha meg nem térnek – *„gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.”*

Jézus szerint ez a jezábéli tanítás a sátán mélységeit tárja fel, és boldog, aki ezt nem ismerte meg. Meg azért is, mert az Úr tudja, mennyi terhet bírnak a thiatiraiak elviselni, és nem rak rájuk többet. *„Nem vetek rátok más terhet, de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök.”* Milyen kegyelmes gondoskodás ez! A kitartás, állhatatosság a fontos, elég az, amit Krisztus tett értük, abban maradjanak meg. Ezt is sokszor szem elől tévesztjük: bizony, nem nagy dolgokat vár tőlünk az Úr, hanem hűséget és kitartást.

Itt is van a levél végén ígéret a győztesnek. Osztozhat az Úrral hatalmában. A hajnalcsillag, a Vénusz a római császárkultuszban a népek feletti uralom jele. Azonban, a világhatalom nem a császáré, hanem Krisztusé és az övéié lesz. **Ámen**